

Âu Dương Công Tử

Contents

Âu Dương Công Tử	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11

Âu Dương Công Tử

Giới thiệu

Thể loại: Đồng nhân Xạ Đieu, phụ tử, H văn, nhất thụ nhất công
Nguồn: Lâm Phong
Biên tập: Zhou Zhou
Beta: Ngạo Âu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/au-duong-cong-tu>

1. Chương 1

Âu Dương Phong bước vào cửa viện nhà huynh trưởng, chợt thấy diệt nhi của hắn đang cúi đầu quỳ trên nền đá, cả người ướt đầm, đến cả mái tóc cũng đang nhỏ nước, thân hình gầy yếu run lên cầm cập.

Hắn bước tới, dịu thiếu niên như mới vớt từ dưới nước lên, “Khắc Nhi, lại chọc phá gì khiến cha ngươi tức giận phải không?”

Âu Dương Khắc đã quỳ cả buổi trời, đang bực bội, đột nhiên nhìn thấy thúc phụ, hai mắt y lập tức sáng lên, hai tay nắm chặt tay áo Âu Dương Phong, giống như sợ hắn sẽ tùy thời xoay người đi, vẻ mặt bảy phần vui mừng, ba phần nén giận, “Thúc Thúc, hơn nửa năm rồi người không có tới nha!”

Âu Dương Phong cười cười, cởi áo khoác choàng lên người y, “Không phải đã tới thăm ngươi rồi sao? Mau nói cho thúc thúc biết, sao lại thế này?”

Âu Dương Khắc bĩu môi, “Ban sáng đi câu cá, bước nhầm vào đám rong, ngã xuống nước!”

“Trong hồ có rất nhiều rắn nước, sau này ít tới đó một chút!” Âu Dương Phong nói xong, tháo búi tóc Âu Dương Khắc xuống, vẩy vẩy cho tóc khô. Âu Dương Khắc ngoan ngoãn đứng đó, mặc cho thúc phụ đùa nghịch tóc mình, để dây buộc tóc quấn trên ngón tay. Ngày xuân, ngoài sân sắc trời rạng rỡ, lòng người lại càng ấm áp.

Huynh trưởng của hắn – Âu Dương Quân nhận được thông báo, ở hậu đường chờ một hồi không thấy đệ đệ vào, nên đích thân ra đón. Lúc nhìn thấy cảnh hai thúc cháu nói nói cười cười với nhau, ông thầm cảm khái trong lòng. Xưa nay ông là người nghiêm khắc, đối người đối ta cũng khắt khe theo, dù là ái tử của mình, một khi phạm sai lầm, ông cũng trách phạt không chút dung tình. Mà từ nhỏ tính tình của đứa trẻ

này đã không tốt, không chịu nghe lời ông. Trái lại, nó thích thân cận thúc thúc, dù Âu Dương Phong ít lui tới, nhưng Âu Dương Khắc vẫn nhớ mãi không quên.

Âu Dương Phong kể lại những chuyện hấn đã gặp trên giang hồ trong nửa năm qua cho Âu Dương Khắc nghe, để y vui vẻ. Thấy huynh trưởng tới, hấn vội vàng bước tới hành lễ, “Đại ca!” Âu Dương Khắc thấy phụ thân, gương mặt vốn đang vui vẻ lập tức lạnh xuống, đứng phía sau Âu Dương Phong không nói tiếng nào.

Âu Dương Quân thở dài, khoát tay với nhi tử, “Vào phòng đổi quần áo đi!” Chờ Âu Dương Khắc đi xa rồi, hai huynh đệ mới sánh vai đi về phía hậu đường, trò chuyện với nhau.

Hai người do một mẹ sinh ra, nhưng tính cách lại trái ngược nhau. Âu Dương Quân lớn hơn bảy tuổi, từ nhỏ đã là ông cụ non, khắc khổ tu thân, cứ nhìn đứa con trai tên ‘Khắc’ của ông là tự biết. Còn Âu Dương Phong thì tính tình cuồng phóng, như con ngựa hoang mạnh mẽ khó lòng kìm giữ, hiếm khi hai huynh đệ gặp nhau, chỉ là rảnh rồi thư từ qua lại, liên lạc tới lui.

Tuy Âu Dương Quân là huynh trưởng, nhưng hàng năm lại say mê dịch kỳ, không có lòng học võ. Trời sinh Âu Dương Phong là võ giả, khả năng lĩnh ngộ cao hơn người thường rất nhiều, từ năm lên mười hấn đã theo phụ thân tu tập võ công gia truyền của Âu Dương thế gia, chỉ hơn mười năm đã đạt được thành tựu lớn. Xưa nay hấn chỉ làm bạn cùng độc trùng, rắn rết, am tường bách độc, kết hợp với võ công của bản thân, uy lực hơn người. Cho nên dù còn trẻ, nhưng thanh danh hấn đã vang dội khắp Tây Vực, sau lần Hoa Sơn Luận Kiếm, danh hiệu ‘Tây Độc’ lại lan rộng khắp võ lâm Trung Nguyên. Năm Âu Dương Phong ba mươi mốt tuổi, hấn đã đứng đầu chúng quần hùng Tây Vực.

Hai huynh đệ ở hậu đường trò chuyện một hồi, Âu Dương Khắc đi tới. Tóc y đã lau khô, búi lên gọn gàng, lại thay một bộ y phục mới, cả người thoải mái không ít. Y bước tới, cung kính hành lễ với phụ thân và thúc phụ.

Như không chút để ý, Âu Dương Phong liếc Âu Dương Khắc một cái, rồi nói với Âu Dương Quân, “Đại ca, ta muốn đón Khắc Nhi tới Bạch Đà Sơn chơi hai ngày!”

Âu Dương Khắc kêu một tiếng thúc thúc, kinh hãi không nói thành lời. Âu Dương Quân nhìn Âu Dương Phong, ra chiều bất đắc dĩ, “Đều là đệ chiều hư nó!”

Âu Dương Phong cười nói: “Trước đây, đại ca cũng chiều cổ ta như vậy mà!”

Hấn tới xem mấy con ngân hoàn xà lột xác trên núi, chỉ ở lại một đêm, hôm sau dùng điểm tâm xong, đã đi chào từ biệt đại ca và tẩu tẩu. Tới chuồng dắt ngựa ra, đã thấy Âu Dương Khắc kéo một con tiểu mã màu đen đứng ở cửa chờ hấn. Con ngựa này là món quà sinh nhật năm năm trước hấn đã tặng cho Âu Dương Khắc, tên là Mặc Tử, được Âu Dương Khắc rất yêu thích.

Âu Dương Phong thấy cái vẻ hân không thể đi ngay của Âu Dương Khắc, không khỏi cười to, vươn tay, “Mặc Tử không theo kịp Liệp Nhật của ta đâu, lên đây đi!”

Âu Dương Khắc lên ngựa, ngồi phía trước Âu Dương Phong, dưới thân là con hùng mã đồ rực như có linh tính, không cần chủ nhân ra lệnh đã chạy nhanh về phía Tây.

Con ngựa ấy là lương câu ngàn dặm của Âu Dương Phong, rất khỏe, chở hai người trên lưng mà chạy trăm dặm cũng không biết mệt. Âu Dương Khắc chỉ cảm thấy tiếng gió thét gào bên tai mình, cứ như đang vút bay trong gió. Y quay đầu lại, nói với Âu Dương Phong, “Thúc thúc, tặng Liệp Nhật cho ta nha?” Âu Dương Công Tử

Âu Dương Phong vuốt vuốt bờm ngựa, “Ngựa tốt rất cương liệt, cả đời chỉ nhận duy nhất một chủ. Mặc Tử còn nhỏ, người gắng chăm cho nó, qua chừng hai năm, chưa hấn đã thua Liệp Nhật!”

“Thật sao?” Âu Dương Khắc nghe xong, hào hứng vô cùng.

“Thúc thúc có gạt người bao giờ chưa?”

Hai người nói chuyện được một hồi đã tới chân Bạch Đà Sơn, Liệp Nhật quất quất cái đuôi, mũi phát ra tiếng phì phì. Chợt có mấy gã nô bộc mặc bạch y bước ra thi lễ, “Sơn chủ!”

Âu Dương Phong ừ một tiếng, nhảy xuống ngựa, rồi đỡ Âu Dương Khắc xuống, chỉ mấy người hầu, nói: “Mau đến chào thiếu chủ của các ngươi đi!”

Bọn người hầu lại cúi đầu hành lễ. Âu Dương Khắc cảm thấy đầu mình ong lên một tiếng, mặt đỏ bừng. Y cầm tay nải, nhìn thúc phụ đứng cạnh bên, không biết phải làm thế nào.

Âu Dương Phong chờ đám người hầu hành lễ với Âu Dương Khắc xong, mới ôm vai y, đi lên núi. Nơi ở của hắn được xây ở giữa sườn núi, men theo vách đá, vừa hiểm yếu lại vừa tĩnh lặng. Âu Dương Công Tử

“Thích nơi này không?” Âu Dương Phong hỏi.

“Thích!” Âu Dương Khắc nhìn quanh, tán thưởng, “Ở lại đây cả đời cũng chưa thấy đủ!”

“Ngọn núi này là của ta, cũng là của ngươi, ngươi muốn ở bao lâu cũng được!”

Âu Dương Khắc chợt nhớ tới cách xưng hô ‘thiếu chủ’ vừa rồi, tim y lập tức đập lên loạn xạ, “Thúc thúc! Thiếu chủ Bạch Đà Sơn... Không phải là... là...”

“Là con của ta sao?” Âu Dương Phong đi tới trước mặt y, hai tay đặt lên vai y, dịu dàng nói, “Ngươi chính là con của ta!”

“Thúc thúc!” Âu Dương Khắc vui mừng khôn xiết, nhào vào lòng Âu Dương Phong, ôm chặt đối phương. Tuy là y cũng biết mình đã lớn rồi, làm nũng với thúc thúc như vậy đúng là có hơi thẹn thùng, nhưng vòng tay ấm áp ấy khiến y cảm thấy an tâm hơn bao giờ hết, y bỏ mặc tất cả, rúc vào lòng Âu Dương Phong, che đi đôi gò má đang nóng bừng của mình.

Xưa nay tính tình của Âu Dương Phong rất thô lỗ, nhưng với thiếu niên trong lòng, hắn lại luôn rất dịu dàng, “Để thúc thúc dẫn ngươi đi xem chỗ của mình, xem có hài lòng hay không!”

Âu Dương Khắc ngẩng đầu, trong mắt có chút thất vọng, “Ta không thể ở cùng thúc thúc sao?”

“Ở gần lắm, đó là một gian tiểu viện rất độc đáo, ngươi sẽ thích!”

Âu Dương Khắc lắc đầu, đầy tính trẻ con, “Ta không cần, ta muốn ngủ chung với thúc thúc!”

Âu Dương Phong sờ sờ mặt y, nở nụ cười, “Phụ thân ngươi nói đúng lắm, ta thật sự đã chiều hư ngươi rồi!”

2. Chương 2

Hôm sau, Âu Dương Khắc dậy thật sớm, nhưng Âu Dương Phong cũng không còn trong phòng. Y cứ nghĩ là tướng ngủ của mình xấu quá, cho nên thúc phụ đã tới chỗ khác nghỉ ngơi, nghĩ vậy y liền kinh sợ. Cũng may là không bao lâu sau đã thấy Âu Dương Phong từ trên núi đi xuống, tay cầm một thanh thiết trượng, người mặc áo thô, hiển nhiên là vừa mới luyện công trở về. Sơn Cảnh Vương Tử

Âu Dương Khắc chạy ra nghênh đón, “Thúc thúc, ngươi dậy sớm quá vậy?”

Âu Dương Phong ôm vai y, đi vào trong phòng, “Võ công một ngày không luyện sẽ giảm xuống, cho nên không thể lười biếng được!”

Âu Dương Khắc rất bội phục võ công của thúc phụ mình, từ thời trai trẻ, hắn đã nổi danh khắp Tây Vực, bất kể là võ nghệ độc đáo hay hành sự ngoan tuyệt, đều là những chủ đề nóng thường được bàn tán khắp nơi, với những chuyện này, Âu Dương Khắc nghe mãi cũng không thấy chán.

“Thúc thúc, ta muốn theo ngươi học võ!”

Câu này, trong mấy năm qua Âu Dương Khắc đã nói với Âu Dương Phong biết bao lần rồi, mỗi lần đều bị hắn cười trừ cho qua, bởi vậy y cũng không dám mong mỗi gì, chỉ là thuận miệng nhắc tới thôi. Nào ngờ, Âu Dương Phong lại xoay qua nhìn y một cái, cười nói: “Ừm, Khắc Nhi trưởng thành rồi!” Sơn Cảnh Vương Tử

“Thúc thúc!” Âu Dương Khắc vừa nghe thấy, vội vàng kéo áo Âu Dương Phong, trong đôi mắt tỏa sáng chứa đầy vẻ khẩn cầu.

Âu Dương Phong lại trấn an, “Hôm qua ta đã nói rồi, của ta chính là của người, võ công của thúc thúc, chỉ cần người muốn học, đương nhiên ta cũng sẽ dạy người!”

“Đa tạ thúc thúc!”

“Có vui không? Vậy đi dùng điểm tâm với thúc phụ, người còn chưa nếm thử củ cải đỏ trên núi của ta phải không?”

“Có ngọt không?”

“Người nếm thử sẽ biết ngay thôi!”

Hai người vào nhà, trên bàn đã dọn xong cháo nóng và mấy món nguội. Quả nhiên là Âu Dương Khắc rất thích món củ cải đỏ xào, Âu Dương Phong hứa là sau này mỗi bữa sáng cho dành cho y một đĩa, cho đến khi nào y ngán mới thôi.

Ăn uống no nê xong, Âu Dương Khắc theo thúc phụ vào trong viện, y hưng phấn, hỏi, “Thúc thúc, có phải người muốn dạy võ công cho ta không?”

“Gấp tới vậy à?” Âu Dương Phong cười nói, “Muốn học võ, trước hết phải báỉ sư!”

Vừa dứt lời, Âu Dương Khắc đã ngoan ngoãn quỳ xuống, cung kính khấu đầu tám cái trước Âu Dương Phong.

Âu Dương Phong dịu y đứng dậy, “Từ nay về sau, người chính là truyền nhân của ta! Khắc Nhi, người phải biết là, võ công của Âu Dương gia chúng ta, lịch đại đơn truyền. Mấy năm qua, thúc thúc vẫn luôn chờ người khôn lớn!”

Nghe được hai từ ‘đơn truyền’, Âu Dương Khắc không khỏi mừng thầm. Như vậy y cũng không cần sợ có người nào khác học được võ công của thúc phụ, sau này giỏi hơn y, vả lại như vậy là muốn nói, thúc phụ là của một mình y thôi.

Thấy y vui mừng, Âu Dương Phong hỏi, “Đang mừng gì thế?”

“Không có gì!” Âu Dương Khắc cười nói, “Vẫn là thúc thúc hiểu rõ ta nhất!” Nghĩ một hồi, y lại nói, “Khấu đầu rồi có phải là nên sửa lại, gọi sư phụ không?”

“Đứa nhỏ này, người thích gọi thế nào thì gọi thế ấy!” Âu Dương Phong đưa tay xoa nhẹ trán y, “Xưng hô chẳng qua chỉ là hư danh thôi!”

Lúc này Âu Dương Khắc mới yên tâm, “Gọi sư phụ nghe rất dữ, gọi thúc thúc vẫn hay hơn! Thúc thúc, ta đã báỉ sư rồi, khi nào thì có thể bắt đầu học được đây?”

“Hôm nay!”

Đêm đó Âu Dương Phong tự mình viết thư cho huynh trưởng, báo cho ông biết là hần đã nhận Âu Dương Khắc làm đồ đệ, đồng thời cũng tạ lỗi với ông. Dù Âu Dương Quân thấy bất ngờ, ông rất hiểu tính tình Âu Dương Phong, nhưng ông cũng biết hần hết lòng yêu thương Khắc Nhi, chuyện gì cũng quan tâm chu đáo, thế nên ông cũng chấp nhận chuyện này.

Năm ấy, Âu Dương Khắc mới mười hai tuổi, một lần tới Bạch Đà Sơn, đã ở lại bốn năm. Dù Âu Dương Phong rất cưng chiều cháu mình, nhưng những lúc đôn đốc y luyện võ công lại rất khắc nghiệt, lớn tiếng trách cứ mà mặt chẳng chút thay đổi nào. Âu Dương Khắc chuyên cần khổ luyện, dù không được bao nhiêu thành tựu, nhưng nếu xét với những người cùng trang lứa, thì cũng là nhân tài kiệt xuất.

Không giống như huynh trưởng am tường cầm kỳ thi họa, đa số thời gian trong đời Âu Dương Phong đều dành cho việc nghiên cứu võ học, cho nên ngoài chuyện thông thạo âm luật ra, những thứ còn lại hần đều không biết. Bởi vậy, hần đã bỏ một số tiền lớn, thuê những người nổi danh tới dạy Âu Dương Khắc học những thứ này, dùng lời của y mà nói, ‘Thúc thúc là một người thô kệch chỉ biết võ công, cho nên không thể dạy Khắc Nhi những thứ đó!’

Bởi vậy, Âu Dương Khắc vừa được mười sáu tuổi, mà tác phong, thần thái đã không phải là một văn sĩ nhỏ nhả tầm thường. Thiếu chủ Bạch Đà Sơn văn võ song toàn, nhân phẩm tuấn kiệt đã truyền khắp vùng Tây Vực.

Nhưng y vẫn dựa dẫm vào thúc phụ mình như trước, hai người cùng ở chung sớm sớm chiều chiều, cùng ăn cùng ở. Âu Dương Phong vốn thích Âu Dương Khắc thân cận với mình, mấy năm này lại thấy y ngày càng chăm chỉ, hẳn thầm vui mừng, cho nên vẫn luôn một mực ở cùng y.

Hôm đó, Âu Dương Khắc dùng cơm chiều xong, nhân lúc trời còn sớm, y đi gặp Tào sư phó dạy y thư họa. Tào sư phó đang vẽ một khóm Mạn Đà La trước cửa sổ, ánh chiều tà như đưa tình, tĩnh mịch vô biên. Nhìn hẳn vẽ một hồi, Âu Dương Khắc mới bước tới chào hỏi, rồi tự động đi tới giá sách tìm thứ mình cần.

Y và Tào sư phó rất thân thiết, cho nên đa số những quyển sách ở đây y đều xem qua gần hết. Bỗng nhiên, y nhìn thấy một tập tranh lạ mắt, thuận tay mở ra xem.

Âu Dương Khắc biết nét vẽ của Tào sư phó, tập tranh này rõ ràng là bút tích của ông ta. Chỉ đó thôi, tập tranh ấy vẽ cảnh cá nước giao hòa, có mấy tranh là cảnh nam tử mập hợp, tư thế *** mỹ đến không chịu nổi ấy khiến y đỏ mặt tía tai, tim đập thình thịch.

Y đặt tập tranh về chỗ cũ, rồi viện một lý do cáo lui trước. Trở về phòng, đẩy cửa ra, lại ngay lúc Âu Dương Phong đang tắm. Y định đi trở ra, ai ngờ Âu Dương Phong đã nghe thấy động tĩnh, kêu một tiếng Khắc Nhi, y chỉ phải đáp lại, rồi cúi đầu đi vào phòng.

Âu Dương Phong che nửa thân dưới lại, đi tới, “Không phải tới chỗ Tào sư phó ư, sao quay lại rồi?”

Âu Dương Khắc quanh co một hồi, “Tào sư phó đang bận, cho nên ta quay về. Hôm nay có hơi mệt, muốn nghỉ sớm chút!” Y hơi quay đầu đi, rồi lại nhìn không được, lén nhìn thân hình cường tráng của thúc phụ mình.

Âu Dương Phong đưa tay bắt mạch cho y, thấy mạch y có hơi loạn, giống như là hoảng sợ gì đó. Nhưng Âu Dương Khắc lại không nói, hẳn cũng không tiện hỏi, đành bảo, “Vậy ngươi nghỉ ngơi trước đi, ta tới xà lâu xem một chút, lát nữa sẽ về cùng ngươi!”

Âu Dương Khắc gạt đầu, tắm qua loa một lát rồi thay quần áo. Giờ đầu y rất hỗn loạn, cho nên vừa đặt lưng xuống giường đã ngủ say.

Không biết ngủ được bao lâu, y bắt đầu nằm mơ. Trong mơ, y thấy lại bức tranh *** loạn ban chiều, y bị một người cao to trần truồng đè bên dưới, y phục bị xé thô bạo từng mảnh một, cho đến khi toàn thân bị lột sạch không còn gì. Đối phương tùy ý vuốt ve da thịt y, ngay cả nửa thân dưới của y cũng bị nam nhân nọ xoa nắn. Y càng giãy giụa, ngón tay thô dài lại càng tiến vào sâu hơn, y thấy nhục nhã, cơ hồ muốn khóc to lên, lại nghe nam tử cường tráng ấy nói khẽ vào tai y một câu, “Khắc Nhi, ngươi thật phóng đảng!”

Y bật dậy, bừng tỉnh. Cảm thấy cả người mệt mỏi vô lực, mồ hôi đổ đầy, và điều khiến y kinh hãi nhất chính là phía dưới y ướt một mảng lớn, hậu huyệt phía sau hé ra khép lại, giống như đang khát vọng điều gì.

Dù đang ngủ, nhưng Âu Dương Phong cũng rất cảnh giác, hẳn hầu như thức tỉnh cùng lúc với y. Nhìn dáng vẻ đỏ mặt mồ hôi đầm đìa của Âu Dương Khắc, hẳn ôm bờ vai y, hỏi: “Mơ thấy ác mộng sao?”

Vì động tác thân mật của Âu Dương Phong mà cả người Âu Dương Khắc run lên, y theo bản năng đưa tay che đi chỗ ẩm ướt của mình, thở hổn hển, không nói lời nào.

Âu Dương Phong thu hết vào trong mắt, như nghiền ngẫm, lại như giật mình. Thật ra thì sau bữa cơm chiều, thấy Âu Dương Khắc là lạ hẳn cũng đã đoán được đại khái rồi, không khỏi cười nói, “Thì ra là Khắc Nhi của ta đã trưởng thành!”

Âu Dương Khắc vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi cảnh *** mỹ trong mộng ban nãy, y không dám nhìn thẳng vào mắt thúc phụ mình, chỉ cúi đầu kêu một tiếng thúc thúc.

“Khắc Nhi lớn rồi, sau này không thể ở cùng phòng với thúc thúc nữa!” Âu Dương Phong trêu chọc, rồi đứng dậy lấy y phục sạch sẽ đưa cho y, “Để ta đi lấy nước cho ngươi lau người!”

Nhìn theo bóng lưng của thúc phụ, Âu Dương Khắc vừa thấy thẹn vừa thấy ngại. Thúc phụ là người tốt với y nhất đời này, thế nhưng y lại không biết liêm sỉ, mơ thấy làm chuyện đó với người.

Lấy nước Âu Dương Phong mang tới lau người, thay y phục. Âu Dương Khắc đứng trước giường, cúi đầu nói với Âu Dương Phong, “Thúc thúc, ta... ta...” Y vốn định nói y sẽ quay về phòng mình ngủ. Từ khi mới lên Bạch Đà Sơn, y đã ngủ cùng thúc phụ cho tới giờ. Âu Dương Phong vốn sắp xếp cho y một tiểu viện, nhưng ngay cả cửa y vẫn chưa mở ra lần nào, đừng nói là tới phòng mình. Y thấy rối rắm, uể oải, chua xót.

Âu Dương Phong an ủi. “Đây là chuyện bình thường của nam nhi thôi, Khắc Nhi đừng để trong lòng. Nếu như cảm thấy không được tự nhiên, vậy đêm nay tạm thời ngủ lại đây một đêm, mai ta sẽ cho người thu dọn, chuẩn bị cho người một phòng khác!”

Âu Dương Khắc gật đầu, rầu rĩ không vui. Y nằm bên cạnh Âu Dương Phong, lòng đầy tâm sự, cả đêm chưa chợp mắt.

3. Chương 3

Âu Dương Phong phát hiện gần đây đứa cháu bảo bối của hắn dường như cố tình không thân cận với hắn nữa. Lúc luyện võ, y không còn nhào vào lòng hắn làm nũng đòi khen, lúc rảnh rỗi cũng không đi theo phía sau hắn nói cười vui vẻ. Cho dù một ngày ba bữa thúc cháu vẫn dùng cơm cùng nhau, nhưng Âu Dương Khắc lại luôn né tránh ánh mắt hắn, lạnh nhạt vô cùng.

Âu Dương Phong có chút không vui, hơn nữa là buồn bực. Từ nhỏ, Khắc Nhi của hắn đã hay bám theo hắn rồi, sao giờ lại như đột nhiên biến thành một người khác, tránh hắn như tránh hồng thủy, mãnh thú. Hắn đã thử kiểm tra mấy lần, nhưng vẫn không thể khiến Âu Dương Khắc há miệng nói ra. /

Ở bên này, Âu Dương Khắc cũng rất đau khổ, y chưa từng rối rắm như lúc này, loại tình cảm nhu mộ của y dành cho thúc thúc chẳng biết từ khi nào đã biến chất thành một loại tình cảm khác. Trong mắt y, Âu Dương Phong là thúc phụ hết lòng yêu thương y, là người chỉ thu liễm sát khí ở trước mặt y, chỉ dịu dàng với y, đáng để y yêu quý, kính trọng.

Nhưng người nam nhân vạn trung vô nhất ấy, không phải là người mà y có thể mơ tưởng được.

Và khi y phát hiện ra sự thật này, thì thế giới của y đã chỉ dung được một mình Âu Dương Phong.

Y không biết phải khống chế tình cảm thế nào, cho nên chỉ đành phải khống chế hành vi của mình. Nhưng ban ngày y càng tận lực khắc chế, thì đến đêm, cảnh tượng trong mơ lại càng phóng đảng, bừa bãi.

Trong mộng, động tác của thúc phụ y với y ngày càng quá phận, càng về sau, với một người cường tráng, chỉ với chuyện cho diệt nhi vuốt ve còn thật là chưa đủ, hắn lại còn dùng ngón tay trều sáp tiểu huyết của y, hơn nữa lại càng to gan tách hai chân y ra, trực tiếp dùng cự vật dưới khó thao y. Có những lúc, giấc mộng xuân *** uế đó sẽ kéo dài cả một đêm, suốt cả buổi tối y đều bị thúc phụ đè dưới thân tùy tâm sở dục, cự hành thô dài như vĩnh viễn không biết mệt, rút ra cắm vào cơ thể y, một khắc cũng không ngừng. Người cường tráng phía trên y như không nghĩ tới tình thúc cháu, chỉ xem y như đối tượng để phát tiết thú tính mà thôi. Không có ôn nhu âu yếm, không có những câu nói quan tâm, hắn chỉ chà đạp tiểu huyết một cách hung ác, nói y phóng túng, nói y *** đảng, hắn giữ chặt y trên giường, mỗi ngày bắt y phải ngậm còn thịt của mình. Y càng kêu khóc cầu xin, thì cự vật hung mãnh ấy lại càng trở nên quyết tuyệt. Mỗi lần tỉnh giấc, chẳng những Âu Dương Khắc đều tiết ra dịch thể, mà cả hậu huyết phía sau cũng ẩm ướt, giống như thật sự bị nam nhân tàn nhẫn thao suốt một đêm. Zhou Zhou – Ngạo

Ban ngày, Âu Dương Phong vẫn đối đãi với y như trước, săn sóc chu đáo, hỏi han ân cần, cũng không gắng hỏi y thêm điều gì. Như vậy, lại càng khiến Âu Dương Khắc ngày càng lún sâu vào tình cảm đơn phương, tuyệt vọng. Dù ở trong mơ y vẫn luôn liều chết giãy giụa như xử nữ, nhưng sâu trong nội tâm y, cho dù có trốn tránh thế nào, xấu hổ với tà niệm của mình thế nào, y cũng không thể ngăn đi khoái cảm cấm kỵ ấy. Mỗi đêm, trước lúc ngủ, y sẽ nhớ lại cảnh đối phương thô bạo áp mình dưới thân thể nào, dùng phân thân

dưới khổ một lần lại một lần thao tiểu huyết của y thế nào, sau đó trong sự tự trách cùng chờ đợi vô hạn, y mong ngóng, xem đêm nay nam nhân sẽ xô xuyên qua y ra sao.

Y cũng không biết mình là một người *** dâng, một người không biết thẹn, khao khát được thúc phụ phá đi thân nam đồng của mình như thế. Y ảo tưởng cơn thịnh dục của hần là mùi vị gì, nếu như cắm vào trong tiểu huyết của mình, có phải sẽ khiến mình dục tiên dục tử hay không? Y không biết đó là do thiên tính của y như thế, hay do đau khổ thâm yêu Âu Dương Phong không được mà biến thành thế này.

Vô sự tự thông, y học được cách thủ ***, y tưởng tượng tay mình thành tay thúc phụ, âu yếm tính khí, da thịt của mình, để chính mình run lên vì khoái cảm, hai đầu nhũ màu hồng nhạt bị ngón tay vân vê đến khi dựng thẳng, miệng gọi thúc thúc đến khi cao trào. Thậm chí, y từng cố gắng thăm dò tiểu huyết bí ẩn phía sau mình, có lần ngón tay đã chạm vào cửa huyết, cuối cùng do thấy quá mức nhục nhã, nên y từ bỏ. /

Ban đêm ngủ không đủ giấc cộng với tính khí hao tổn rõ ràng ảnh hưởng tới tiến độ luyện công ban ngày. Ngay cả những chiêu thức y đã luyện nhuần nhuyễn cũng mất hần thần thái tự tin, khí thế giảm đi rất nhiều.

Âu Dương Phong vốn muốn mắng y, rồi lại không biết nên khiển trách thế nào, nhìn vành mắt thâm quầng và cái vẻ phờ phạc của diệt nhi, càng khiến hần đau xót không thôi. Tự dưng diệt nhi mà hần sùng ái nhất lại khép cửa lòng với hần, còn hần lại không cách nào biết được tâm sự của thiếu niên, đây là lần đầu tiên một người danh chấn thiên hạ như hần gặp phải nan đề.

Trong bất giác, hai thúc cháu đã phân phòng ra ngủ hơn ba tháng. Tối hôm đó, Âu Dương Phong phối hoàn xà được xong trở về phòng. Nhìn gian phòng trống rỗng, trong thoáng chốc hần thấy buồn tẻ vô cùng. Hai chân như mất đi không chế, Âu Dương Phong lặng lẽ đi tới tiểu viện của diệt nhi. Hần tự nhủ với lòng là tuy Khắc Nhi đã ngủ rồi nhưng tới xem một chút cũng không sao. Nghĩ như thế, hần đi tới gần phòng ngủ của Âu Dương Khắc.

Ngoài dự liệu của hần, dường như Âu Dương Khắc vẫn chưa đi vào giấc ngủ. Âu Dương Phong nội công thâm hậu, dĩ nhiên thính lực cũng mẫn tuệ cực kỳ. Hần đứng ngoài phòng, nghe tiếng diệt nhi thở hổn hển, giọng nói khàn khàn, thì thào gì đó bên trong. Có đôi lúc, hần không thể phân rõ đó là tiếng thở dài hay là rên rỉ, nhưng như thế, lại khiến lòng hần rung động.

Sờ sờ cửa sổ, có một cánh cửa vẫn chưa đóng chặt. Hần đẩy nhẹ ra, nhảy vào trong phòng, không hề kinh động tới người trên giường. Hần tự giễu với lòng mình, đường đường là sơn chủ Bạch Đà Sơn vậy mà lại làm ra hành vi như kẻ trộm ngay trên địa bàn của mình, cứ như hần đã bị ai đó mê hoặc rồi.

Trong phòng không thắp đèn, chỉ có ánh trăng nhàn nhạt len vào lớp cửa mỏng manh. Âu Dương Phong ẩn mình trong một góc tối bên cạnh giường, mà giờ này, Khắc Nhi của hần lại đang nằm ngửa trên giường, cái bộ dáng ấy khiến hần chấn động, giống như bị điểm huyết, không thể nhúc nhích. Zhou Zhou

Chỉ thấy cái quần lót màu trắng của Âu Dương Khắc bị kéo tới mắt cá chân, không hề che đậy nửa thân dưới trần truồng, tính khí bị tay phải xoa nắn đang dựng thẳng. Áo vén lên, một tay vuốt ve *** ngực phập phồng, miệng rên rỉ, “Thúc thúc, sờ chỗ này của ta...”

Thiếu niên tuổi trẻ quần áo không chỉnh tề vừa tự an ủi vừa khao khát chính mình, đáng vẽ, hình ảnh *** mỹ, ướt át đó quá bất ngờ khiến Âu Dương Phong không cách nào phòng ngự được.

Hần luôn si mê võ học, lãnh đạm nữ sắc. Lúc còn trẻ, hần và đại tẩu từng có mấy ngày u mê, cá nước thân mật, sau có Âu Dương Khắc. Bên ngoài, bọn họ là thúc cháu, nhưng thật ra lại là phụ tử. Bí mật này chỉ có hần và đại tẩu, hai người biết được, còn hai phụ tử Âu Dương Khắc đều hoàn toàn không biết. heobibi89

Lúc này tận mắt nhìn thấy ái nhi nảy sinh dục niệm với chính mình, khát vọng cùng mình hoan ái, theo lẽ hần nên giận tím mặt mới phải. Nhưng lần này, với một người nhiều năm rồi chẳng để ý tới chuyện phòng the như Âu Dương Phong, lại nhanh chóng cứng rắn.

Từ nhỏ do ta sùng ái bảo bối, trưởng thành, ở trên giường, tự nhiên cũng phải từ ta đến yêu thương. Âu Dương Phong tự nói với chính mình.

Mà trước mắt, Âu Dương Khắc đã sắp tới cao trào, chỉ còn kém một chút gì đó. Y đưa bả tay ra phía sau, sờ sờ cửa tiểu huyết của mình, thổ gấp, “Thúc thúc, bên trong ta ngứa quá, xin người...”

“Xin ta cái gì?” Âu Dương Phong không nhin được nữa, bước nhẹ khỏi bóng tối, nói khẽ vào tai Âu Dương Khắc.

Đời này, Âu Dương Khắc chưa từng hoảng sợ như thế, trong đầu y trống rỗng, cả người run lên, bắn ra ngoài. Y cuống quýt kéo chiếc chăn mỏng kể bên qua, che lung tung lên người mình, “Thức thức... người... người...”

Nỗi khổ bí mật nhất trong lòng bị bại lộ trước mặt người mà y không muốn cho biết nhất, Âu Dương Khắc hận không thể ngắt đi ngay, để tránh khỏi cảnh tuyệt vọng này. Thúc phụ đã nhìn thấy y lén hắt có ý niệm xấu xa trong đầu, nhất định người sẽ tức giận, sẽ đuổi y xuống núi. Nếu phải rời xa thúc phụ, chi bằng hôm nay y chết dưới chướng của hắt cho rồi. Zhou – Ngao

Nghĩ tới đó, Âu Dương Khắc ngồi dậy, cuộn thành một khối trong chăn, nức nở, “Thức thức, người giết ta đi!”

Âu Dương Phong ngồi xuống mép giường, đưa tay vuốt ve mặt y, “Con ngoan, nói ngốc gì đó, sao thức thức lại đành lòng?”

Âu Dương Phong càng ôn hòa, Âu Dương Khắc lại càng cảm thấy sợ hãi, tuyệt vọng. Y nằm trong lòng Âu Dương Phong, khóc lớn, “Thức thức, xin người, đừng chán ghét ta!”

Âu Dương Phong vuốt ve phía sau y, an ủi, “Đừng khóc, thức thức thương người còn không kịp!”

Âu Dương Khắc lại càng khóc to hơn, hoàn toàn không nghe thấy Âu Dương Phong đang nói gì, y ghen ngào, “Thức thức, sau này ta sẽ không dám nữa, xin người đừng đuổi ta đi! Ta sẽ nghe lời, chuyện gì ta cũng sẽ nghe lời người hết!”

Âu Dương Phong ôm y, nhưng có đỡ thế nào cũng đỡ không xong. Hắt kéo bàn tay người kia đến nửa thân dưới của mình, hỏi: “Khắc Nhi, chuyện gì người cũng nghe thức thức cả sao?”

Âu Dương Khắc chạm vào phân thân của thúc phụ, vừa nóng vừa cứng, tức thì, mặt y đỏ rần, y nằm trong lòng Âu Dương Phong, không dám nhúc nhích. Tim y đập thật nhanh, cơ hồ muốn nhảy ra khỏi miệng, y không ngờ mình lại có vận may như thế. Thúc thức có cảm giác với y, dù chỉ là trên thân thể, nhưng vẫn tốt hơn y mong đợi nhiều lắm.

Y vẫn nức nở, rồi ngẩng đầu nhìn thúc phụ, “Thức thức, người...”

Âu Dương Phong ôm diệt nhi vào lòng, ngữ khí vẫn thân mật như trước, “Khắc Nhi, người muốn thức thức, sao lại không cho thức thức biết?” heobibi89

Bị hắt ôm, cả người Âu Dương Khắc như nhũn ra, trong đầu y vẫn còn đang miên man suy nghĩ, nếu hắt đã cứng rắn, sao không làm... làm ta trước, tiết hỏa, lại còn thế này. Nghĩ tới đó, y rầu rĩ, nói, “Nhưng thức thức lại không muốn ta!”

“Ai nói không muốn? Hiện giờ thức thức đang muốn ở trên chiếc giường này, hảo hảo yêu thương Khắc Nhi đây!”

..

4. Chương 4

Mặt Âu Dương Khắc nóng tới sắp bốc cháy, “Gạt người!”

Câu nói đầy tính trẻ con ấy khiến Âu Dương Phong bật cười, “Người nghĩ lại mà xem, thức thức có bao giờ gạt người chưa?”

“Vậy người hôn ta đi!”

Bị đôi mắt ướt sũng của Âu Dương Khắc nhìn chằm chằm một hồi lâu, Âu Dương Phong đã sớm không kìm lòng được, giờ lại nghe Âu Dương Khắc nói thế, sao hắt có thể chịu được nữa, hắt cúi đầu, ngậm lấy đôi môi Âu Dương Khắc, cắn cắn cánh môi mềm mại. Thiếu niên ngây ngô nhiệt tình đáp lại, dâng lên đôi môi, chiếc lưỡi và thối dịch của mình cho thức thức nhắm nháp. Âu Dương Phong triệt để châm ngòi, dè y

xuống giường, tiếp tục hôn lên người diệt nhi. Y vừa hé miệng ra, đầu lưỡi đã nhanh chóng tiến quân vào, hưởng thụ nước miếng thơm ngọt của thiếu niên, một khắc cũng không muốn tách khỏi y.

Âu Dương Khắc chưa bao giờ bị thúc thúc đòi hỏi như vậy, y thấy hạnh phúc, cứ như thưởng thức một chung rượu lâu năm, cả người say khướt. Hai tay y ôm chặt tấm lưng của Âu Dương Phong, cảm nhận những cơ thịt rắn chắc đang phập phồng, y tự phóng túng bản thân, thỏa mãn đắm chìm trong khoảnh khắc này.

Âu Dương Phong hôn đến khi thiếu niên trong lòng hết hơi mới thỏa mãn, buông y ra.

Âu Dương Khắc thở hổn hển, nói: “Thúc thúc, mỗi đêm, ta đều mơ thấy người!”

Âu Dương Phong hôn khê lên cái miệng nhỏ của diệt nhi mới bị mình làm cho sưng lên, hỏi lại, “Mơ thấy ta thế nào?”

Âu Dương Khắc quanh co một hồi, mới đáp: “Mơ thấy người khi dễ ta!”

Âu Dương Phong nở nụ cười, “Khi dễ người thế nào?”

“Thì...” Không biết là Âu Dương Khắc đang giận dỗi hay đang làm nũng, “Ta đã khóc lóc cầu xin người, nói ta không được, xin người buông tha ta, vậy mà... vậy mà người vẫn cứ làm...”

“Khắc Nhi mỗi ngày đều mơ như thế? Người muốn bị thúc thúc làm tới khóc thế sao?” Hơi thở của Âu Dương Phong ngày càng dồn dập, hần cúi đầu, cắn lên cổ y một cái, “Nghe Khắc Nhi nói vậy, ta cũng muốn xem dáng vẻ Khắc Nhi ở dưới thân ta, bị ta làm tới khóc là như thế nào. Con ngoan, chúng ta thử một lần có được không?”

Người mình ái mộ đã lâu cầu hoan với mình, Âu Dương Khắc như mở cờ trong lòng. Vừa rồi y đã tiết ra một lần, toàn thân đang rất mẫn cảm, y thuận theo Âu Dương Phong, cởi bỏ áo lót, quần lót, chỉ vừa âu yếm lên da thịt trần trụi một chút, y đã rên ra tiếng, “Thúc thúc, không cho phép người khi dễ ta!”

“Lát nữa thúc thúc sẽ cho người thoải mái, sợ là người còn cầu ta càng khi dễ người hơn nữa đấy!” Dứt lời, Âu Dương Phong cởi bỏ y phục trên người mình, lộ ra thân hình cường tráng. Âu Dương Khắc đỏ mặt, tim đập rộn lên, y nhủ thầm, chính thân thể này đêm đêm đã khiến y chết đi sống lại.

Âu Dương Phong kéo tay Âu Dương Khắc xuống dưới thân mình, “Khắc Nhi xem thứ này của thúc thúc có to hay không?”

Đây là lần đầu tiên Âu Dương Khắc chạm vào tính khí người khác, vừa rồi là cách lớp quần áo, giờ thật sự chạm vào, đúng là cách biệt rất xa. Dương cụ của Âu Dương Phong rất lớn, hành thân vừa to lại vừa dài, dựng thẳng, phía trước vểnh cao, đầu đỉnh bành trướng, bộ dáng vừa uy phong lại vừa dữ tợn!

“Lát nữa thúc thúc sẽ dùng côn thịt to này làm Khắc Nhi sướng đến khóc!” Âu Dương Phong cầm cự hành của mình, đầu đỉnh đã rỉ ra chút nước. Âu Dương Khắc cảm giác nửa thân dưới tê dại, y hận không thể lập tức tách hai chân ra, nhét cây côn thịt ấy vào tiểu huyệt, nếm thử xem mùi vị thế nào.

Nhìn ánh mắt mong chờ của diệt nhi, Âu Dương Phong hôn lên cái miệng nhỏ của y một cái, trấn an, “Đầu tiên phải để thúc thúc kiểm tra xem cái lỗ nhỏ của người chặt thế nào đã!”

Tinh thủy Âu Dương Khắc vừa mới bắn ra còn dính trên bụng chưa kịp lau đi, Âu Dương Phong lấy ngón quẹt một ít, thử thăm dò vào phía sau diệt nhi. Dù ở trong mơ Âu Dương Khắc đã bị thúc phụ mình thao bất bao lần, nhưng chẳng qua thì đó chỉ là giấc mộng xuân không có thật, nào có thể so sánh với thực tế bên ngoài. Cả người y căng cứng, thì thào, “Thúc thúc, ta hơi sợ!”

Âu Dương Phong tách cánh mộng rất tròn của y ra, ngón tay đưa tới bên cửa huyệt, quẹt dịch thể lên, xoa nhẹ nhẹ, “Ng Sloan, đừng sợ, Khắc Nhi mới thử lần đầu, có hơi đau một chút, chờ ta thao lỗ nhỏ của người thành mềm mại, người sẽ nếm được mùi vị khoái hoạt!” Hần lại trêu chọc diệt nhi, “Thúc thúc còn sợ sau khi người nếm được mùi vị cực lạc khi bị thao rồi sẽ mỗi ngày đều quần lấy thúc thúc, cầu thúc cho người ăn côn thịt lớn!”

Ngoài miệng trêu đùa, nhưng ngón tay cũng không dừng lại, hần xoa mềm cửa huyệt, rồi cẩn thận đưa ngón tay vào thăm dò.

Ban đầu, Âu Dương Khắc nằm rũ trên giường, nhưng sau lại cảm giác được hậu huyết đột nhiên bị xâm nhập, y thấy không quen, theo bản năng siết chặt lại. Âu Dương Phong dụ dỗ, “Khắc Nhi thả lỏng chút, lỗ nhỏ của ngươi chật quá, đại diệu của thúc thúc sẽ không vào được!”

Âu Dương Khắc vừa sợ hãi lại vừa chờ mong, thậm chí là vài phần xấu hổ. Cả người y đang phơi bày trước mặt thúc phụ, hai chân *** đang mở rộng ra, tiểu huyết lại đang ngậm lấy ngón tay nam nhân, đúng thật là muốn có bao nhiêu phóng đăng là có bấy nhiêu phóng đăng.

Có dịch thể bôi trơn, ngón tay ra vào tiểu huyết ngày càng dễ dàng, Âu Dương Khắc cũng dần dần thả lỏng. Nhìn thấy sự khao khát của thúc phụ với mình, khiến trái tim bao lâu nay luôn trống rỗng của y thoáng chốc được lấp đầy. Y nhắm mắt, hưởng thụ cảm giác ngón tay xâm nhập sâu vào trong hậu huyết, hậu đình bị khuếch trương cũng không có bao nhiêu đau đớn, xen vào đó lại là cảm giác trưởng trưởng, tê dại.

Ngón tay vừa rút ra, Âu Dương Khắc liền cảm thấy tiểu huyết hư không, ngứa ngáy khó chịu, y vặn vẹo nửa thân dưới, cửa huyết hé cái miệng nhỏ đói khát, hận không thể tìm thứ to lớn nào đó hung hăng đâm vào, giải đi sự ngứa ngáy trong cơ thể.

Trong lúc đang khó chịu y cảm thấy có thứ gì đó cứng cứng, nóng ảm đang đặt trước cửa huyết của mình. Nhưng thứ đó lại không vội đâm vào, mà chỉ bồi hồi ở cửa một vòng, giống như đang dụ dỗ.

Âu Dương Khắc không chịu nổi nữa, y cam chịu nhục nhã, tự tách tiểu huyết đói khát của mình ra, khẩn cầu, “Thúc thúc, đừng cọ bên ngoài nữa, xin thúc đó, mau cắm vào bên trong ta đi, Khắc Nhi sắp ngứa chết mất...”

Thiếu niên chưa hiểu phong tình, lại phát ra vẻ *** đang một cách tự nhiên, khiến một người vốn có định lực rất mạnh như Âu Dương Phong cũng không nhịn được. Hắn cúi đầu, hôn lên môi Âu Dương Khắc, “Mở mắt ra, nhìn thúc thúc khi dễ người thế nào!”

Âu Dương Khắc cảm giác được cây côn thịt thô to ấy đang từ từ cắm vào tiểu huyết của mình, nửa thân dưới có hơi trướng đau, lòng thẹn không chịu được. Nhưng vừa nghĩ tới chuyện tâm nguyện của mình đã đạt thành, cuối cùng y cũng hòa làm một với thúc phụ y ái mộ từ lâu, y cảm thấy rất thỏa mãn. Y mở mắt ra nhìn nửa thân dưới của mình, tiểu huyết đang ngậm đầu đỉnh cực đại, cửa huyết bị cây côn thịt banh rộng ra, không chừa một khe hở. Côn thịt vẫn đang tiến thẳng vào sâu bên trong, Âu Dương Phong xoe nhẹ cái miệng đầy đặn của diệt nhi, hỏi: “Khắc Nhi, có đau không?” (ăn cắp xấu lắm nha)

Đương nhiên là đau rồi, người chưa từng trải, lần đầu tiên bị phân thân xâm phạm như vậy, huống hồ phân thân này lại còn to lớn kinh người. Nhưng Âu Dương Khắc lại không để ý tới chút đau đớn đó, y càng khát vọng Âu Dương Phong cho hết phân thân vào trong tiểu huyết của y, sau đó giống như trong mộng, thao y cả đêm. Tốt nhất là rút đầy dịch thể vào tiểu huyết *** đang không chịu nổi này, như vậy là có thể chứng minh hai người họ thuộc về nhau.

Bởi vậy y thành thật đáp: “Nỗi đau do thúc thúc mang lại, Khắc Nhi thích!”

Hơi thở Âu Dương Phong cứng lại, hắn đẩy mạnh dương hành vào sâu thêm một đoạn, “Hôm nay là ngày thúc thúc khai bao cho Khắc Nhi, ta cũng không muốn mới hôm đầu tiên đã giết chết ngươi rồi!”

Mắt Âu Dương Khắc ngẩn lẹ, không biết có phải vì đau đớn hay không, “Thúc thúc, người giết chết ta đi, để diệt nhi không phải chịu giày vò nữa!”

Cuối cùng Âu Dương Phong cũng đã chôn toàn bộ dương hành vào trong tiểu huyết chật hẹp, hắn thở phào một hơi, hôn lên trán Âu Dương Khắc một chút, “Được nếm côn thịt lớn như vậy, Khắc Nhi còn muốn chết sao? Bây giờ ngươi đã là người của thúc thúc rồi, thúc thúc sẽ thương ngươi cả đời!”

Âu Dương Khắc biết lời hứa của thúc phụ rất có trọng lượng, giờ này, y cảm thấy vui mừng, còn vui hơn cả cái ngày Âu Dương Phong đón y tới Bạch Đà Sơn. Tâm nguyện được thỏa mãn, chính là lúc y phải để đối phương làm dịu thân thể.

Âu Dương Phong thủ thủ vào tai y, “Khắc Nhi có thích đại diệu của thúc thúc không? Nếu là thích, vậy sau này đại diệu của thúc thúc chỉ tiến vào lỗ nhỏ của Khắc Nhi thôi!”

Âu Dương Khắc vươn hai tay ôm cổ thúc phụ mình, bóp đùi thon dài câu chặt thắt lưng mạnh mẽ của Âu Dương Phong, vội vàng đáp: “Thích!” Dừng một chút, y lại chu môi như một đứa trẻ, “Thúc thúc, người đã muốn ta, vậy sau này không cho phép muốn những kẻ khác nữa!” (ăn cắp xấu lắm nha)

“Ngoan!” Âu Dương Phong hôn lên môi y, khen một tiếng. Kế đó, phân thân nóng rực cũng không ngần ngại trườn sát liên tục vào tiểu huyết chật hẹp.

Theo động tác của Âu Dương Phong, hậu huyết của Âu Dương Khắc lại càng ngứa ngáy khó nhịn, y dán chặt vào ***g ngực to lớn của thúc phụ, tiểu huyết cũng không tự giác, càng vây chặt lấy nam căn thô to kia, y rên rỉ, “Thúc thúc, Khắc Nhi cũng chỉ thuộc về một mình thúc thúc, để... để thúc thúc tùy ý thao ta!”

Bị diệt nhi chủ động lấy lòng, Âu Dương Phong hôn lên đầu vai y, trêu đùa, “Thúc thúc vừa mới nói rồi, thúc thúc muốn dùng đại diệu, làm cho Khắc Nhi phải khóc!”

..

5. Chương 5

Dứt lời, phân thân vừa trườn sát trong cơ thể diệt nhi của hắn bắt đầu trở nên hung ác, nhắm thẳng vào trung tâm, ra ra vào vào, cọ xát đến đỏ bừng. Hậu huyết bị căng đến cực hạn, Âu Dương Khắc đau đớn, cắn chặt môi dưới, cúi đầu, rên rỉ. Đồng thời, cái cảm giác loạn luân vì quan hệ xác thịt với thúc phụ khiến y cảm nhận được khoái cảm mạnh mẽ, phân thân của thúc phụ ngày càng đâm sâu vào sơ thể y, về mặt tâm lý, khoái cảm lại càng mãnh liệt hơn một tầng, về mặt thân thể, y đã khát vọng thúc phụ lâu rồi, y hận không thể bị phân thân của hắn làm tới nằm mãi trên giường.

Âu Dương Phong cơ hồ bị tiểu huyết nóng ảm của diệt nhi câu đi hồn phách, hắn đâm mãnh liệt một hơi mấy trăm cái, mỗi lần đều đảo qua yếu điểm, Âu Dương Khắc chỉ cảm thấy tiểu huyết bị làm tới run lên, không còn cảm giác đau đớn nữa. Sâu trong hậu đình bị thúc phụ xâm phạm liên tục, cái cảm giác ngứa ngáy, ê ẩm, tê dại ấy, chỉ có thể bị thứ cứng rắn như sắt nung không ngừng đâm vào mới có thể giảm đi được.

“Thúc thúc... thúc thúc...” Âu Dương Khắc mới nếm thử cảm giác cực lạc khi mây mưa, không khỏi la ầm lên, kêu gọi phân thân của nam tử cường tráng càng thêm ra sức đâm chọc trong tiểu huyết của mình.

“Khắc Nhi có thoải mái không?” Âu Dương Phong hỏi. Cái lỗ nhỏ của diệt nhi đã bị hắn làm tới nước chảy đầm đìa, đến cả âm mao phía trên đều ướt một mảng lớn, mị thịt đỏ bừng bị dương hành trườn sát nảy lên, hình ảnh *** mỹ tới tận cùng.

“Thoải... Thoải mái... Vừa rồi đau quá, nhưng tại sao hiện tại, thấy sung sướng như vậy...” Âu Dương Khắc thích đến cả tính khí phía trước cũng có phản ứng, y thậm chí vẫn chưa âu yếm nó vậy mà chỉ bằng mấy đợt trườn sát phía sau hậu huyết nó đã cứng lên rồi.

Âu Dương Phong kéo tay y, sờ xuống thân dưới, để y chạm vào hậu huyết bị phân thân thao tàn khốc, “Thấy không! Thúc thúc đã thao tới tiểu huyết của ngươi ứa ra *** thủy rồi, có *** thủy này, đại diệu lại càng tiến công mạnh mẽ, ngươi lại càng khoái hoạt!”

Ngón tay Âu Dương Khắc chạm vào cửa huyết ướt mem của mình, nơi đó đang *** loạn, ngậm chặt một cây côn thịt thô to, lại nghe thúc phụ nói vậy, y thấy thẹn tới mắt đỏ bừng, cơ hồ muốn khóc to, “Sao ta lại... sao có thể...”

“Sao có thể có nhiều *** thủy vậy phải không?” Âu Dương Phong cực yêu cái vẻ xấu hổ, thẹn thùng, rồi lại khát vọng bị hắn làm đến chết đi sống lại của y, hai tay hắn giữ chặt thắt lưng y, phân thân lại mãnh liệt trườn sát vào tiểu huyết, hắn thở dồn dập, nói khẽ vào tai y, “Khắc Nhi ngoan. Bảo bối, bởi vì ngươi sinh ra là để cho ta thao!”

Những câu *** ngôn không ngừng truyền vào tai khiến Âu Dương Khắc cũng có khoái cảm, nửa thân dưới của y không tự giác, hòa theo nhịp ra vào của nam nhân phía trên, mỗi một lần đều phải đi vào tận cùng mới bỏ qua, miệng thở gấp, y rên rỉ, “Thúc thúc... ta... ta ngứa quá...”

Âu Dương Phong mắng khê một tiếng, nửa thân dưới lại di chuyển nhanh hơn, tinh hoàn chạm vào mông diệt nhi phát ra tiếng động *** mỹ, “Lần đầu tiên bị nam nhân sáp mà *** dâng như vậy, còn ngại thúc thúc thao không đủ mạnh sao?”

“Không phải... không phải đâu!” Âu Dương Khắc bị thúc thúc thao mạnh tới trước mắt biến thành màu đen, cơ hồ thở không ra hơi. Y ở bên dưới giãy giụa, ủy khuất, “Tại ngựa thật mà!”

Thì ra ***g ngực của Âu Dương Khắc dán chặt vào ***g ngực thúc phụ mình, hai đầu nhũ non mềm, hồng hồng bị ma sát tới đỏ bừng, đứng thẳng lên, giống như trái cây chờ nam nhân tới hái. Âu Dương Phong thả chậm động tác dưới thân rồi đưa tay vân vê đầu nhũ diệt nhi, lại còn dùng ngón cái và ngón trỏ nhẹ nhàng xoa nắn, “Là ở đây ngựa sao?”

Trên ngón tay Âu Dương Phong có một vết chai rất dày, khiến đầu nhũ mẫn cảm của Âu Dương Khắc thoải mái vô cùng, y gập đùi lại, cọ cọ vào thắt lưng thúc thúc, “Đúng rồi, chính là chỗ đó... Thúc thúc, mạnh hơn nữa đi!”

Âu Dương Phong cúi người, há miệng ngậm lấy một bên vú, dùng sức liếm cắn, đầu lưỡi nóng bừng chà qua chà lại đầu nhũ, thi thoảng lại cắn mấy cái thật nhẹ. Đầu vú chưa từng trải âu yếm, trong thoáng chốc đã sưng to lên trong miệng nam nhân, cả những nơi mẫn cảm nhất trên người thiếu niên đều bị Âu Dương Phong nắm trong tay, toàn bộ khoái cảm của y đều do thúc phụ y khơi nguồn và y đã hoàn toàn sa vào trong đó.

Y bất chấp thẹn thùng, khẩn cầu Âu Dương Phong hút đầu nhũ còn lại. Âu Dương Phong lại vươn tay ra, dùng ngón tay xoa bóp đầu nhũ đỏ hồng, mềm mại, “Bảo bối có tin là nếu lát nữa thúc thúc càng thao mạnh hơn thì nơi này của ngươi sẽ phun ra nước, nếu không lập tức hút ngay, sẽ cứ phun không ngừng không?”

Âu Dương Khắc cắn môi, đưa tay chạm vào nơi hai người mập hợp, quệt một ít *** thủy, bôi lên trên đầu nhũ bị thúc phụ cố tình văng vãi, khiến nó nhiễm lên một tầng thủy quang *** mỹ, “Đã bị... bị thúc thúc thao ra nước rồi... tới đây... thúc thúc, cầu người mau hút...”

“Khắc Nhi, ngươi thế này, thật khiến thúc thúc muốn ăn sạch ngươi!” Âu Dương Phong cúi đầu ngậm đầu nhũ đó vào miệng hút tới vừa hồng vừa sưng, mùi vị *** thủy tan ra trong miệng hắn, khiến hắn hưng phấn gấp bội, thú tính phát ra càng không thể vãn hồi. Cự hành dững mãnh khó chống, đánh thẳng vào khiến cả tiểu huyết đều ứa đẫm, *** thủy bị cơn thịnh kéo ra bên ngoài, chảy từ khe mông xuống tới giường.

Hai đầu nhũ của Âu Dương Khắc bị hút cắn luân phiên, sưng không thành dạng, vừa đau vừa thích, khiến y phải cầu xin tha thứ, “Thúc thúc!”

“Ngươi thật là không ngoan, vừa rồi còn khóc cầu thúc thúc hút, giờ lại không thích rồi!”

Âu Dương Khắc vội vàng biện giải, “Không... không phải không thích... Mà là nước bên trên đã bị thúc thúc hút hết rồi, không còn nữa...”

“Mới vài ngụm đã hết rồi? Tính sao đây, thúc thúc còn chưa uống đủ nha?”

“Khắc Nhi vẫn còn... còn bên dưới... còn thật nhiều nước...”

“Mau dứt cho thúc thúc uống!” Âu Dương Phong ra lệnh.

Tay Âu Dương Khắc run lên, khó khăn lắm mới đưa được tới dưới, đầu ngón tay chạm vào *** thủy, đưa tới bên miệng thúc phụ mình. Âu Dương Phong há miệng ngậm lấy ngón tay Âu Dương Khắc, phun ra nuốt vào mấy lượt, rồi cúi đầu hôn diệt nhi thật sâu, “Thật ngọt, Khắc Nhi cũng ném thử mùi vị của mình đi!”

Mỗi lần được thúc thúc hôn, Âu Dương Khắc thấy đói khát dị thường. Y vội vàng hút thóa dịch của đối phương vào miệng mình, làm giảm đi khô rát phía trong khoang miệng. Dù đã ứa ra rất nhiều xuân thủy, nhưng tiểu huyết lại càng siết chặt hơn, giống như muốn cơn thịnh phải phun ra dịch thể, uy nọ cho mình.

Âu Dương Phong thở sâu một hơi, bắt đầu mãnh liệt trườn sát tiểu huyết, tinh thủy nóng rực từ linh khẩu trào ra ngoài, tưới vào vách tường mẫn cảm. Thiếu niên dưới thân cũng hô lên một tiếng, bắn ra ngoài, sau cao trào, hậu huyết vẫn bóp chặt phân thân, không chịu buông ra.

Âu Dương Phong hưởng thụ cái cảm giác trắng thịt của diệt nhi cắn chặt côn thịt vừa mới phát tiết của mình, hắn cúi đầu, hôn lên gương mặt tuần tú còn vương nước mắt kia, “Khắc Nhi tận hứng không?”

Lần đầu tiên nếm thử mùi vị giao hoan, hưởng thụ khoái cảm cực hạn như chết đi sống lại, Âu Dương Khắc vẫn chưa thoát khỏi dư vị cao trào, hai mắt thất thần nhìn thúc phụ, tiếng thở dốc vẫn ngọt nị như vừa rồi.

Cho đến khi Âu Dương Phong cẩn thận rút phân thân khỏi cơ thể y, thật nhiều tinh thủy trào ra mới khiến y hồi phục tinh thần lại, “Thúc thúc...”

Âu Dương Phong cười khẽ, xoa đầu an ủi y. Hắn vừa lấy quần áo lau thân thể cho hai người, vừa nói: “Để ta đi bảo người nấu nước ấm, phải để Khắc Nhi tắm rửa sạch sẽ mới được!”

Âu Dương Khắc vốn định lấy chăn che kín đầu lại nhưng nghe thúc phụ định đi, y vội vàng đưa tay giữ chặt cổ tay hắn lại, “Thúc thúc ở cùng ta đi!”

“Được, thúc thúc sẽ cùng ngươi, nhưng ngươi phải chui đầu ra trước đã, thúc thúc không nhìn thấy Khắc Nhi rồi!”

Âu Dương Khắc đỏ mặt, lật chăn ra, rúc vào lòng Âu Dương Phong, che đi gương mặt nóng bừng của mình.

“Có đau không?” Âu Dương Phong ôm thắt lưng y, hỏi khẽ.

“.....” Âu Dương Khắc im lặng một hồi mới nghẹn ra một câu, “Buổi tập ngày mai, e là không dậy nổi!”

Âu Dương Phong hôn lên trán y một cái, mỉm cười, nói: “Đúng là con ngoan!” Dừng một chốc, hắn lại nói tiếp, “Thúc thúc sẽ cùng ngươi, trốn buổi tập ngày mai vậy!”

Hoàn

..

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/au-duong-cong-tu>